

jo være aldeles abnormt at anordne offentlig Politifags Behandling udenfor Straffesager — det kjende vi ikke ellers —, ligesom man i det Hele ikke kjender kriminalretlig Behandling i Sager, hvor der kun er Spørgsmaal om Erstatning eller Dødsstraf, men ikke om Straf. Jeg kan altsaa ikke skjønne rettere, end at det er rigtigt at lade den første Del af Regeringsforslagets § 17 blive staaende, og Udvalgets § 17 kan overmaade godt blive staaende dertil som andet og tredje Stykke i § 17, naar man blot i anden Del af første Stykke i Udvalgets § 17 borttager Udtrykket „i alle Tilfælde“; thi saa refererer denne sidste Del af Stykket sig kun til de kriminelle Sager. Dernæst er der en anden Inforsættelse i Udvalgets Forslag til § 17; det er den, at Udvalget erindrer om og endog saa præciserer, at høiere Straf kan anvendes i visse Tilfælde efter almindelig borgerlig Straffelovs § 278; det vil med andre Ord sige, at Sagen kan foreligge saaledes, at den maa karakteriseres som et Bedrageri. Efter Straffelovens § 278 kan der idømmes Straf af Fængsel paa Bånd og Brød indtil Forbedringshusarbejde i 2 Aar, men det er klart, at Paatale i et saadant Tilfælde ingenlunde kan overlades til den paagjældende Forurettedes Forgodtbefindende, som der staar i det sidste Stykke af Udvalgets § 17, og at Paataalen heller ikke kan ske under en offentlig Politifag; det maa ikke lægges i den Forurettedes Haand, om en saadan kriminel Sag skal anlægges eller ikke. Til at forandre dette sigter det af mig stillede Ændringsforslag Nr. 12. Videre har jeg ikke at bemærke for Diebliffet.

Formanden: Det ærede Medlem havde Ret i, hvad jeg ogsaa strax bekræftede, at Udvalgets Forslag til en forandret Affattelse af de 10 første Paragrafer, og hvad dermed staer i Forbindelse, er et samlet Ændringsforslag og som saadant maa komme samlet under Afstemning, hvorimod det er mindre rigtigt, naar det ærede Medlem med Hensyn til sine egne Ændringsforslag betegne de fem første som Ændringsforslag og alle de øvrige som Ændringsforslag. Det er, som sagt, ikke ganske rigtigt, og det blev ogsaa senere, da de enkelte Forslag behandlede i Foredraget, tydeligt, at Nr. 7 aabenbart er et Ændringsforslag, ligesom Forslaget Nr. 11 efter sin Ordlyd tiensynlig ogsaa er et saadant. Nr. 12 kan være baade det Æne og det Andet. Jeg antager, at det ærede Medlem ønsker dette Forslag behandlet baade som Ændringsforslag og som Ændringsforslag, det tilhæder Indholdet (Dyrenbøll: Ja!). Det vil altsaa blive behandlet baade som det Æne og det Andet.

Rump: Jeg skal tillade mig at fremsætte nogle faa Bemærkninger med Hensyn til enkelte

Paragrafer. Disse Bemærkninger fremkomme alle under Forudsætning af, at de Bestemmelser, som ere Indholdet af Udvalgets Forslag med Hensyn til §§ 1—10, blive vedtagne. Jeg har desværre ikke faaet udformet Indholdet af mine Bemærkninger i Ændringsforslag, og jeg skal derfor tillade mig at henstille de Bemærkninger, jeg har at gjøre, til det ærede Udvalgs Overveelse inden Sagens 3die Behandling. Jeg skal med Hensyn til § 11, 1ste Membrum, gjøre opmærksom paa, at der maa foretages en lille Rettelse. Den begynder saaledes: „Den, der har foretaget den i § 1 forestrevne Anmeldelse“. Dette „§ 1“ maa rettes til „§ 2“; Anmeldelsen omtales i Regeringsforslaget i § 1, derimod i Udvalgets Forslag i § 2.

Formanden: Det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem siger; men det er er af den Slags Ting, som Udvalget selv bør foreslaa rettet til 3die Behandling.

Rump: Dernæst skal jeg med Hensyn til § 13 tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg har først en Bemærkning at gjøre, som er rent sproglig, og det kan ganske vist være en Smagssag, hvilken Betydning man vil tillægge den. Jeg mener, at ved Udarbejdelsen af et Lovforslags Paragrafer bør man sørge for, at de blive affattede i saa godt dansk Sprog som muligt, og navnlig, at det bør være en Fordring ved enhver Lovparagraf, selv om den danner et Led i det Hele, at den, læst for sig, giver en tydelig og klar Mening. Dette mener jeg ikke er Tilfældet med den første Del af § 13. Denne lyder saaledes: „Ved Anmeldelsen af et Varemærke, som indeholder Bogstaver eller Ord, fortaber Trediemand ikke sin Ret til at benytte sit Navn eller sit Firma o. s. v.“ Efter almindelig Sprogbrug maa den i Paragrafen omtalte Trediemand være Subjektet for den Handling, som betegnes ved Ordene: „Ved Anmeldelse af Varemærker“, medens det jo er klart efter Lovforslaget i det Hele, at der her tænkes paa en fra Trediemand forskjellig Person, der har foretaget denne Anmeldelse. Jeg tror ikke, at det kan siges at være godt Dansk, saaledes som det her er affattet; men i ethvert Tilfælde giver Paragrafen ikke i og for sig nogen klar Mening for den, der læser den igjennem. Enhver, der læser denne Paragraf igjennem, uden at kjende de øvrige Paragrafer, maa strax tro, at der tales om en Anmeldelse, der foretages af Trediemand; dette kan saa overmaade let rettes ved, at der siges: „Dermed at Nogen anmelder et Varemærke . . . fortaber Trediemand ikke sin Ret.“ Det var denne sproglige Bemærkning, jeg vilde gjøre. Men der er en anden Indvending, jeg har med Hensyn til § 13, første Membrum. Jeg tror, det er overflødig, og at det bør udgaa. Jeg kan ikke indse,